

Ιμπραήμ Πασάς, ο γιος χριστιανής χήρας που κυρίευσε τα προπύργια της επανάστασης

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα](#)



Ο Ιμπραήμ Πασάς γεννήθηκε στην Καβάλα, ή κατά μερικούς ιστορικούς στο χωριό Νουσατλί (σημ. Νικηφόρος) της Δράμας, όπου η οικογένεια του είχε βρει προσωρινό καταφύγιο, κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης επιδημίας πανώλης που είχε ξεσπάσει στην Καβάλας. Ήταν κατά πάσα πιθανότητα γιος του χεβίδη Μεχμέτ Αλή, αν και μερικοί υποστηρίζουν ότι ήταν θετός γιος του, και κάποιας χριστιανής, χήρας του Τουρματζή.



Το 1818 κατέλαβε την πρωτεύουσα των Ουαχαμπιτών, Ντιρίγια, και αιχμαλώτισε τον αρχηγό τους, Αμπντουλάχ. Τότε ο Σουλτάνος τον ονόμασε Πασά της Μέκκας και βεζίρη με τρεις Ιππουρίδες. Στη συνέχεια εγκαταστάθηκε στο Κάιρο, όπου ξεκίνησε την αναδιοργάνωση του στρατού και του ναυτικού σύμφωνα με ευρωπαϊκά πρότυπα. Το 1821-1822 έλαβε μέρος στην εκστρατεία στο Σουδάν.

Το 1824, κατά τη διάρκεια της ελληνικής επανάστασης, στάλθηκε από τον πατέρα του στην Πελοπόννησο για να βοηθήσει τους Οθωμανούς, επικεφαλής στρατιάς Αιγυπτίων που κάποτε έφτασε τουλάχιστον τις 35.000 άνδρες.

Αφού πρώτα στάθμευσε στην Κρήτη, τον Φεβρουάριο του 1825, αποβιβάστηκε στον Μωριά. Κυρίευσε αρχικά την Τρίπολη και το Ναυαρίνο, ωστόσο η επίθεσή του τον Ιούνιο στην Αργολίδα στους Μύλους Αργολίδας αποκρούστηκε από τον Δημήτριο Υψηλάντη. Το 1826 κατέλαβε το Μεσολόγγι και το 1828, και αφού ο στόλος του είχε καταστραφεί στο Ναυαρίνο, αποχώρησε από την Ελλάδα μετά την παρέμβαση των Γάλλων με την Εκστρατεία του Μωριά. Κατά την εκστρατεία αυτή προκάλεσε μεγάλες καταστροφές στην Πελοπόννησο, πυρπολώντας οικισμούς, κόβοντας ελιές, οπωροφόρα δένδρα και καλώντας τον πληθυσμό να προσκυνήσει

(Κοτσώνης, σ. 486).

Το 1831 στράφηκε εναντίον της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Κατέλαβε πόλεις της Συρίας και τον επόμενο χρόνο κατατρόπωσε τον οθωμανικό στρατό στο Ικόνιο. Ύστερα από παρέμβαση όμως της Ρωσίας, σταμάτησε την προέλασή του στην Κωνσταντινούπολη. Το 1839 έγιναν ξανά εχθροπραξίες μεταξύ των δύο χωρών, που είχαν σαν αποτέλεσμα την ήττα των Οθωμανών στο Νεζίπ.

Απεβίωσε στις 10 Νοεμβρίου του 1848 στο Κάιρο από φυματίωση.

Οι πηγές αναφέρουν την επικοινωνία που είχε ο Ιμπραήμ με τον Κολοκοτρώνη και τον προσκαλούσε σε μάχη γεγονός που αναφέρεται και στα απομνημονεύματα του Κολοκοτρώνη:

«Ο Ιμπραήμ μου έστειλε μήνυμα κάποτε ρωτώντας γιατί δεν μένω να πολεμήσουμε. Εγώ του απάντησα να πάρει πεντακόσιους ή και χίλιους άνδρες και να πάρω κι εγώ άλλους τόσους και τότε να πολεμήσουμε, ή αν θέλει ας έλθει να μονομαχήσουμε οι δυο μας. Αυτός δεν μου έστειλε καμία απάντηση. Και αν δεχόταν την πρότασή μου θα το έκανα με όλη μου την καρδιά διότι έλεγα ας χανόμουν, ας πήγαινα, αν τον σκότωνα θα έσωζα το έθνος μου».

Κολοκοτρώνη Απομνημονεύματα, Καταγραφή Γ. Τερτσέτη, επιμέλεια Τάσος Βουρνάς, Αθήνα 1983, σ. 202.

(Απόδοση στα νέα ελληνικά)

«Πριν φτάσει ο Κολοκοτρώνης, ο Γρηγόριος Δικαίος Παπαφλέσσας και ο Παναγιώτης Κεφάλας είχαν καταλάβει μία θέση, το Μανιάκι, στην Αρκαδία με 600 περίπου άνδρες. Σ' αυτούς επιτέθηκε ο Ιμπραήμ και αφού πολέμησαν ανδρεία, όπως άλλοι Λεωνίδες και Σπαρτιάτες, σκοτώθηκαν όλοι στη θέση αυτή, ακλόνητοι, σφάζοντας και σφαζόμενοι. Και κοντά σε αυτά και άλλο δυστύχημα συνέβη: σκοτώθηκε και ο γιος του Εμμανουήλ Παπά».

Νικολάου Κασομούλη, Ενθυμήματα Στρατιωτικά, εισαγωγή-σημειώσεις Γιάννης Βλαχογιάννης, τόμ. 2, Αθήνα 1998, σ. 68.

(Απόδοση στα νέα ελληνικά)

πηγές: βικιπαίδεια, ιστορία σύγχρονου και νεότερου κόσμου, ebooks.edu, εκπαιδευτικά βιβλία, iellada.gr